

1. Mese - Az öreg vindornyafoki hársfáról

Régen ismertem azt a hársfát. Mintha mindig is ismertem volna. A kicsiny falucska öreg temetőjének egyik szegletében állt, ki tudja, mióta. Másik két testvérével átellenben szótlanul, rendíthetetlenül, akaratlanul is részévé vált halálnak, utolsó búcsúknak, figyelve gyászolókat, illatos árnyat adva nekik nyári hőségben, téli hidegben oltalmazva őket, némán osztozva fájdalmukban. Látott könnyeket, öregeket és fiatalokat, gyertyát gyújtókat, imádkozókat. Látott napfényt megcsillanni rózsafüzér gyöngyein, hallott sóhajokat, nehéz, súlyos megfáradt lépteket. A faluban azt mondják, van már vagy 250 éve is, hogy ide ültethették. Hozzátartozott a temető magányos csendjéhez. Mindenki tudta, hogy ott van. Még szerették is talán. Így vált megszokott, biztos társává a valaha nyüzsgő falu egykori és mostani lakóinak egyaránt.

Szeretem ezt az öreg hársfát. Minden évben meglátogatom. Nyárelőn, mikor virágait ontani kezdi, róla szedegetem a télre való nyavalyák orvosságát. Ilyenkor mindig megállok vastag, erős törzsénél, felnézek ágai közé addig, amíg csak szemem elláthat. Az erős ágakon madarak fészkeit, méhek vidáman dolgozó csapatait látom, egészen addig, míg a vékonyka ágacskák mögött aztán eltűnik a földi világ és kinyílik egy fénylő kis kapu, melyen át gondolatban messze szállok fel, egészen a kéklő magasságba, a felhők közé.

Az idei nyárelőn, midőn ismét gondolataimba elmerülve megint csak felnéztem az ágak felett, kutatva a felhőket barátom ágai között, valami megmagyarázhatatlan, ismeretlen és egyben különös érzés töltött el. Egyedül voltam, hallgattam a méhek zengését, a halk suttogást a szomszédos földekről, és figyeltem az öreg hársat. Valamiért ez a mostani találkozás más ígéretek hozott, mint a korábbiak. Láttam mozdulatait, finom hajlongását, a vaskos ágak között kiszűrődő fényben pedig az arcát, ahogy rám néz, megszólít. Mosolygósan, agg tekintettel, mintegy bölcs nagyapó, ki unokáit várva megpihen azok kacagásán. Természetesen, egyszerűen, csodásan. Soha ilyen érzés még nem játszott bennem, mint most. És egyszer csak, hallottam Őt! Halkan szólt, szinte suttogva, félőn, hogy választ kap-e vajon. Holott természetéből adódóan nem ez a visszafogottság lett volna a természetes. Köszönt illendően, nevemen szólítva engem, melyet soha nem feledek. A meglepődéstől felocsúdva én is köszöntöttem, pont úgy, ahogy mindig is megtettem, amióta csak megismertem.

– Már vártalak! – mondta. – Aggódtam, hiszen a hirtelen, nagy meleg már majdnem egészen kinyitotta a bimbóimat, a nagy eső lemosta a kinyílt virágrimról a hímes virágport. Tudom, mennyire fontos Neked, hogy jó időben gyere hozzám, akkor, amikor még bimbóim éppen csak kifeslettek, de virágporom már illatosan fénylik a kinyíltakon. Tudom, hogy csak akkor tudok Veled segíteni a beteg gyerekeknek, felnőtteknek, ha időben jössz. És most azt hittem, idén nem érkezel már. Figyeltem a poros kocsiutat,

hársfa magyarázat

Ide fog jönni a magyarázat vagy leírás az adott növényről minden mese végén. Ide fog jönni a magyarázat vagy leírás az adott növényről minden mese végén. Ide fog jönni a magyarázat vagy leírás az adott növényről minden mese végén.

